

ПРОТОКОЛ

№ 942

гр. Пазарджик, 13.06.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Николинка Н. Попова

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
Сложи за разглеждане докладваното от Николинка Н. Попова Гражданско
дело № 20235220100695 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 10:15 часа се явиха:

Ищецът Д. Г. П. – редовно призован, чрез адв. В. К., се явява лично, и
се представлява от пълномощника си адв. К., редовно упълномощен с
исквата молба.

За ответника О.К - редовно призован, се явява юрк. В, редовно
упълномощен с пълномощно приложено към писмения отговор.

АДВ. К.: Моля да се даде ход на делото.

ЮРК. В: - Моля да се даде ход на делото.

С оглед редовното призоваване на страните, съдът счита, че не е налице
процесуална пречка за даване ход на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

На основание чл. 143, ал. 1 от ГПК пристъпва към изясняване
фактическата страна на спора.

АДВ. К.: - Уважаема госпожо председател, поддържам исквата
молбата така, както е предявена. Във връзка с Ваше определение, в което ни
е дадена възможност да взема становище по отговора на ответната страна и по
конкретно по искането за направеното възражение за недопустимост, аз
считам, че в настоящия казус то не е основателно, напротив, считам, че
исквата защита на ищеца в настоящото производство и длъжникът в

изпълнителното е абсолютно допустима. Няма да се разпростирам на дълго и на широко, в тази насока има богата съдебна практика, бих цитирал в тази насока Определение № 410/20.09.2018 г. на ВКС, по ЧГРД № 3172/2018 г., също така Определение № 513 от 24.11.2016 г. отново на ВКС по частно търговско дело №1660/2016 г., също така, в този смисъл е и Решение № 76/07.05.2013 г. на ВКС, по гр.д. № 391/2012 г., съгласно което в мотивите на съответното решение в правото на ищеца е да заяви търсената си защита с отрицателен установителен иск, независимо дали е налице висящо изпълнително производство или не, при положение, че срещу него има изпълнителен титул. Освен това, и бих казал в практиката на съдилищата – Районни и Окръжни, също е възприето това тълкуване на Върховните съдии, че не сме изправени пред недопустимост на една такава искова претенция, тъй като определено наличието на изпълнителен титул засяга правна сфера на длъжника по едно изпълнително дело или пък на ищеца по едно дело по 124 ГПК. Това ми становище е свързано и с конкретика по настоящия казус, тъй като, както сте забелязали, госпожо председател, на моят доверител е връчена покана за доброволно изпълнение от ЧСИ Деница Станчева, в която покана – към която покана, са му връчени двата изпълнителни титула, а именно актовете за установяване на задължения. Единият акт е от 2013 г., другият акт е от 2017 г., като видно от самата покана за доброволно изпълнение, никъде в самата нея няма конкретизация на претендирана сума по акта от 2017 г., който е процесен към момента. Няма конкретизация на тази сума за коя от годините в този акт се касае.

Госпожо председател, безкрайно неясно е от самата покана за доброволно изпълнение и от връчения изпълнителен титул – точната сума е ясна четиристотин деветдесет и няколко лева, но не става ясно – три хиляди е по акта – по изпълнителния титул. Сумата 2975,28 лв. – претенцията ми се позовава на точната сума по Акта на Общината, актът от 17.08.2017 г. на О.к. сумата, която претендираме в петитумът на предявения от нас иск, сме я образували изцяло въз основа на акта за установяване на задължения, а именно № АУ 001996/17.08.2017 г. и поддържане за цялата сума. В този смисъл, претендираната главница и лихва, която смятаме че не дължи моят доверител е именно по този акт. Тъй като, само с две изречения още да изясня, безкрайно неясно за защитата на доверителя ми е становището на О.к, че видите ли, те не били претендирали цялата сума по този акт, поради това била

недопустима. Това, обаче, е право в случая на ищеца, да се защитава, при положение, че срещу него има изпълнителен титул за влязъл в сила акт. И освен това, ще забележите, че в кориците на делото се намира направеното от него възражение за изтекла погасителна давност на целите суми и по двата изпълнителни титула – актът от 2013 г., който не е предмет на този спор, тъй като Общината признава давността; и актът от 2017 г., и именно за актът от 2017 г. Общината дава становище, че сумите се дължат. Има го и точната кореспонденция по ел. кореспонденция между общината и ЧСИ, че се дължат сумите по този акт – в молбата им до ЧСИ, това е по пункт II, с две точки, това е молбата за образуване. Няма прекратяване, госпожо председател, в останалата част, аз затова казвам. След това, на база на тези връчени актове и самата покана за доброволно изпълнение, правим възражение за изтекла погасителна давност – ние правим такова, има произнасяне на Общината с протокол. По допустимостта, смятам, че е допустим изцяло искът, а що се касае до експертизата, аз ще взема и отношение по доказателствата, аз считам, че експертизата е абсолютно ненужна. Ние не спорим въобще по техните изчисления и размери, тоест ако не е изтекла погасителната давност – да, такъв е размерът.

В обобщение, поддържаме, че цялата ни искова претенция е допустима, цялата, че е основателна, не оспорваме размерът, който твърдят че ние го дължим, но излагаме възражения, че са погасени по давност. Аз съм направил и възражение, че не се дължат, защото не е собственик. Твърдим, че нито една част от изпълнителното производство не е прекратена, изпълнителен титул има, изпълнението по отношение на моя доверител си продължава. Поправям се, към настоящия момент има частично прекратяване, а относно този целия изпълнителен титул, този акт от 2017 г. нямаме прекратяване само за това, за което те твърдят, че дължим, и за което ние претендираме, че не дължим цялата сума.

По тази покана за доброволно изпълнение, голямата сума е 9000 – около 10000 и нещо, тя се базира на базата на два изпълнителни титула – на два акта на Общината, и аз вече не претендирам за тази сума, която се базира на акта от 2013 г. В самия иск претендирам само част от сумите по изпълнителното дело, тъй като още с моето възражение, Общината отговаря, че приема за погасени по давност.

Твърдя, че моят доверител има накърнени права от това, че поначало по отношение на него има издаден акт за установяване на нарушение от 2017 г. Вярно е, че Общината не е предявила пред съдия изпълнителя за принудително изпълнение целия акт. Правата на моя доверител са оцетени с това, че има изпълнителен титул с акт за установяване на задължения към Общината от 2017 г., поради това и претендираме, че всички задължения установени с този акт от 2017 г., макар и незаявени от Общината в съдебно изпълнителното производство, не съществуват, затова поддържам изцяло исковата претенция.

По доказателствата – да се приемат представените писмени доказателства, считам, че всичките за относими към спора, нямам възражения. Заявих относно искането за допускане на експертиза, че считам то не е абсолютно необходимо, тъй като въпросът е безспорен – ние не спорим и никъде не сме твърдели в исковата молба, че имаме някакви възражения срещу размера, който е определила по съответната база за изчисления Общината. Не оспорваме, че за акта от 2013 г., всъщност изпълнителното производство е прекратено – не оспорвам, още повече, че ни е връчен протокол, с който О.к, така както следва, е заявила, че признава и описва – това, което претендираме не е предмет на акта от 2013 г., това не е предмет на спора.

По същия начин само да довърша, за експертизата – не оспорваме размера на задълженията, не оспорваме и това, че не сме плащали, поддържаме, че тези задължения са се погасили по давност, включително и непредадените пред съдия изпълнителя.

Относно искането за това да се изиска от ДСИ – аз считам, че това също е излишно също, защото аз претендирам, освен това, че по давност е погасено задължението, претендирам, че в акта по 2013 г., сумите не следва да се начисляват на моя доверител, тъй като от април месец 2013 г. моят доверител не е собственик на този имот, тъй като с постановление на ДСИ, колегата го е приложил по делото, имотът е възложен на друг собственик. Твърдим, че и на това основание също не се дължи задължение от моя доверител, и при всички случаи по давността.

ЮРК. В: Уважаема госпожо съдия с оглед на днешните изявления, считам, че продължава да е неясна исковата претенция, тъй като изложените

факти и обстоятелства, а и правни доводи на адв. К., са в пълно противоречие на предявената искова претенция относно недължимостта на предявените за събиране вземания пред ЧСИ Деница Станчева по акт издаден през 2017 г, а именно по т. две от формулирания петитум, с оглед на което и изложените в отговора на исковата молба доводи относно недопустимост на исковата претенция, а и на правната природа на иска по чл. 439, ал. 1 от ГПК, а именно, че длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, и тъй като с молбата за образуване на изпълнителното дело, която е сезиращият съдебният изпълнител документ, считам, че претенцията по чл. 439 ГПК, извън предявените за събиране суми в размер на 89,76 лв. – главница, 37,57 лв. – лихва и съответстващата лихва, съответно от датата на издаване на акта, това за данък недвижими имоти, ТБО 158,41 лв. лихва към 17.08.2017 г. – 66 – считам, че тази претенция е недопустима, тъй като не сме я заявили в изпълнителното производство. С оглед подаденото заявление за закриване на партида още през 2018-та година администрацията е реагирала и тези задължения са приети, че не съществуват, и с приложените справки за задължения към молбата за образуване на изпълнителното дело, които са представени на съда, това е видно, с оглед на което поддържам направеното искане за прекратяване на производството поради недопустимост на исковата претенция, поради несъответствие на разпоредбата на чл. 439 от ГПК и предявените за събиране вземания по изпълнителното дело.

По доказателствата, поддържам доказателственото ми искане за задължаване на СИС на РС Пазарджик, за представяне на заверен препис от изпълнителното дело, старото на което е продаден имотът, съответно изп.д. № 455/2012 г., Арх. № 98/14 г., с него ще установяваме и ще доказваме неоснователност на твърденията по т. 2 от петитума на исковата молба за недължимост на вземанията, поради това, че г-н П. не бил собственик и това установява недължимост. Напротив, твърдим, че до влизане в сила на постановлението за възлагане, той като собственик на имота има задължение да заплаща данъци и такси за имота. Твърдя че О.к не е участвала в разпределението на суми по изпълнителното дело, от там няма погасявания на предявените за събиране вземания, с оглед на което по т. 2 от петитума се доказва, че тази сума си е дължима, нямаме настъпили погасявания, не са постъпили преводи, не са извършвани плащания, с оглед на което сумите, така, както са предявени с акта и предявени за събиране по молбата за

образуване са в размера, който е дължим.

До април 2013 г. са си дължими от г-н П. – тогава е влязло в сила Постановлението за възлагане, но няма извършвани преводи.

Данъкът, който се дължи и е установен с оспорения акт е за периода от 01.01.2013 г. до влизане в сила на постановлението за възлагане, който е установен с оспорения акт.

Поддържахме искането за ССЧЕ при така формулираните задачи, както са в отговора.

АДВ. К.: Аз отново се противопоставям на искането за ССЧЕ, при положение, че няма никакъв спор за размера. Това е абсолютно излишно протакане на делото, а и натоварване на едната страна с разноси. Не оспорваме и датата на влизане в сила на постановлението за възлагане, 18.04.2013 г., освен това е приложена и справка от АгВп, където също е отбелязано вписването, и аз съм го приложил, а колегата е приложил постановлението.

ЮРК. В: Уважаема госпожо председател, моля да задължите ищеца да изясни, отказва ли се от предявена искова претенция, в какъв размер. Тъй като, продължавам да твърдя, че е неясна исковата претенция. С оглед направените изявления в исковата молба съм взел надлежен отговор по всяко едно от твърденията. В днешно съдебно заседание имаме съответно изменение на исковата претенция, дори при недадена все още от Вас правна квалификация. Не става ясно какво точно оспорваме – суми в акта от 2017 г. – в претендирания размер в исковата молба не съществуват, това е спорен момент.

Искаме изпълнителното производство да се изиска по настоящото дело, защото искаме да се види, че има постановление за възлагане, и че задълженията към Община в това производство не са погасени, чрез плащане.

АДВ. К.: Ние не оспорваме, че задълженията към Общината са в този размер, който е посочен от ответника, върху имота. Не оспорваме, че такъв е размерът на задълженията до влизане в сила на постановлението за възлагане, както и че не сме ги плащали, и лихвите също не оспорваме, в този смисъл не е нужно да бъде допусната експертиза, тъй като тези факти не са оспорени от нас. Има данни кога е влязло в сила постановлението на възлагане, кога е

вписано, поради което и този въпрос не е спорен, а именно от кой момент нататък моят доверител не е собственик на имота. Смятам, че колегата е попълнил делото с копие от изпълнителното производство, които ще имат отношение към по-пълното и правилно изясняване на предмета на настоящия правен спор. В този смисъл, тъй като делото е попълнено с достатъчно доказателства по спорния въпрос, считам, че е безпредметно да се отлага делото, за да се изисква, тъй като всичко, което касае спорния въпрос е налице.

СЪДЪТ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 146 ОТ ГПК ДОКЛАДВА ДЕЛОТО:

Предявени са искиви претенции по чл. 439 от ГПК .

Претендира се от ищеца, с отрицателен установителен иск, че той не дължи задължения към Общината, които са установени с акт за установяване на задължения от 2017 година № 001996 и от 17.08.2017 г. – главница и лихва, като в днешното съдебно заседание се излагат подробни доводи, във връзка с допустимостта на цялата искова претенция, така, както е заявена и наличието на правен интерес от такова установяване, независимо, че тази сума не е предявена в цялост от ответника О.к за принудителното ѝ събиране.

В подадената искова молба от Д. Г. П., ЕГН: *****, с адрес: село Вин* чрез пълномощник адв. В. Д. К., личен №1000002644 от Адвокатска Колегия- Пазарджик, служебен адрес: гр. Пазарджик, ул*, срещу О.К, адрес: гр. Пазарджик, б*, представлявана от кмет-Т*, се твърди, че на 05.01.2023 г. на ищеца била връчена ПДИ по изпълнително дело № 20228890401242 на частен съдебен изпълнител Деница Станчева с рег. № 889 при КЧСИ на РБ. Твърди се, че делото било образувано по молба на О.к в качеството на взыскател, като претендира неизплатени от длъжника - Д. П задължения за местни данъци; такса „битови отпадъци“ и начислените лихви за следния недвижим имот-находящ се в град Пазарджик, ул. ** и представляващ УПИ VII-5186, ведно с построените в него две сгради-жилищна и гараж, към момента с идентификатор 55155.503.522 на ПИ и 55155.503.522.1 за жилището и 55155.503.522.2 за гараж. Ищецът твърди, че бил установил, че молбата за образуване на изпълнителното дело била подадена на 20 декември 2022 година от ответника и се основавала на следните изпълнителни титули - акт за установяване на задължения по декларация - АУ №002331/22.10.2013 и акт за установяване на задължения по декларация - АУ №001996/17.08.2017г.,

а претендираните от взыскателя суми били на основание: акт за установяване на задължения по декларация - АУ №002331/22.10.2013 г., като посоченият акт обхващал задължения за периода от 01. 01. 2007г. до 31. 12. 2012г. /включително/. Твърди се, че в самия акт, приложен към делото и приложен към ПДИ, дължимата сума възлизала на 4691.65 лева - общо /главница и лихви, изчислени към момента на издаване на акта/. Сочи се още, че акт за установяване на задължения по декларация - АУ №001996/17.08.2017г. обхващал задължения за периода от 01. 01. 2013 г. до 31. 12. 2016г. /включително/, като в самия акт, приложен към делото и приложен към пди, сумата възлизала на 3718.46 лева – общо /главница и лихви, изчислени към 17.08.2017г.-датата на издаването му/. Ищецът твърди, че след като се запознал с изложеното и ПДИ и в приложените към нея два акта, които били основание за образуване на изпълнителното дело и на които се базирала претенцията на О.К, входирал при ЧСИ по изп. д. №1242/2022г. молба с вх. №01384/17.01.2023г., в която изразил становище за недължимост на претендираните от О.К суми и по двата акта, а и съответно недължимост и на лихви, и на разноси по изпълнителното дело, респективно, затова, че претендираните суми не подлежали на принудително изпълнение. Ищецът твърди, че се бил позовал се на изтекла погасителна давност за претендирания период /01. 01. 2007г. до 31. 12. 2012г. / по АУ №002331/22.10.2013, както и, че по втория акт - АУ №001996/17.08.2017г. се бил позовал, както на изтекла погасителна давност, относно претендираните суми за 2013 г., така и на факта, че от 18.04.2013г. не бил собственик на съответния недвижим имот, за който се претендирали дължими данъци и такси, тъй като с постановление на ДСИ за придобиване чрез публичен търг /възлагане/ недвижимият имот станал собственост на ТЕКСИМ БАНК. Твърди, че взыскателят по горепосоченото изпълнително дело бил дал отговор на тези възражения, като с ПРОТОКОЛ №13-10-105-001/20.01.2023г. бил признал, че при условията на чл.172, ал.2 от ДОПК били погасени по давност, поради изтекъл давностен срок задълженията за данъци и такси за периода 01.01.2007г. до 31.12.2012г. обхванат от АУ №002331/22.10.2013. Твърди се още, че относно задълженията по АУ №001996/17.08.2017г. взыскателят бил дал отговор, че се дължат и подлежат на принудително изпълнение, като в резултат на това становище на взыскателя, ЧСИ бил връчил на ищеца Постановление от 25.01.2023г., от което ставало ясно, че изпълнителното дело оставало висящо

за задълженията по АУ №001996/17.08.2017г. Изложеното, според ищеца, обуславяло правния му интерес от предявяване на настоящия отрицателен установителен иск, тъй като считал, че не дължи претендираните по изпълнително дело №20228890401242 на частен съдебен изпълнител Деница Станчева с рег. № 889 при КЧСИ на РБ суми, обективирани в изпълнителния титул - АУ №001996/17.08.2017г., както и съответно начислените лихви. Ищецът твърди, че недължимостта се обосновавала на следното:

На първо място сочи, изтекла давност, респективно погасяване по давност в пълен размер на посочените в акт ау №001996/17.08.2017г. задължения за местни данъци и такса „битови отпадъци“. Твърди, че за задълженията отразени в АКТ №001996/2017г. не бил длъжник, респективно не подлежали на принудително изпълнение, тъй като обхващали период от 2013г. до 2016г. Твърди, че независимо от прекъсване на давността на 17.08.2017г. с издаването на цитирания акт, задълженията за 2013г. - 2016г. били погасени с изтичане на петгодишна давност, изтекла на 17.08.2022г. /съгласно чл.172, ал.2 и 3 от ДОПК/.

На второ място се сочи, че освен първото, от 2013г. длъжникът по изпълнителното производство - Д. Г. П. не бил собственик на посочения в актовете имот и нямал качеството на данъчно задължено лице. Твърди, че процесният имот, за който са начислени данъци такси и лихви, от 18.04.2013г. е собственост на трето лице /ТЕКСИМ БАНК-чрез постановление на ДСИ/, че недвижимият имот ставал собственост на трето лице, съгласно постановление на ДСИ. Соци, че това било отразено в АВп, и било видно от Справка за данни за вписвания, отбелязвания и заличавания от АВп - Служба по вписвания-Пазарджик, като прилага справка, в подкрепа на твърденията си.

Моли се съдът, да постанови решение, с което да признае за установено , че Д. Г. П., ЕГН: ***** не дължи на ответника - О.К, адрес: гр. Пазарджик, бул. „България“ №2, представлявана от кмета - Т* сумите обективирани в акт за установяване на задължения по декларация - АУ №001996/17.08.2017г.- за периода от 01.01.2013г. до 31.12.2016 г., въз основа на който било образувано изпълнително дело №20228890401242 на частен съдебен изпълнител Деница Станчева с рег. № 889 при КЧСИ на РБ, а именно общата сума от 3718,46 лева, от която главница в размер на 2975,28 лева, лихва в размер на 743,18 лева към датата на издаване на акта – 17.08.2017г.,

както и лихвите върху главницата от 17.08.2017 г. до окончателното погасяване.

Претендират се разноси, включително и сторените по изпълнителното дело.

Сочат се доказателства.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил е писмен отговор, от ответника О.К, с ЕИК по БУЛСТАТ 000351736, с адрес: гр. Пазарджик, бул. „България“ 2, представлявана от законен представител Т* - Кмет на О.к, действаща чрез пълномощника си юрк. Х В, с приложено пълномощно, със съдебен адрес О.к, отдел „Местни данъци и такси“, гр. Пазарджик, бул. „България“ 41, на исковата молба, със становище, че предявените искове се считат за частично допустими, а именно, че същите са допустими в частта за предявяване на искове по реда на чл. 439 от ГПК и чл. 124 от ГПК до размера на предявените за събиране суми в изпълнителното производство по изпълнително дело № 20228890401242 на Частен съдебен изпълнител рег. № 889 при КЧСИ на РБ Деница Йорданова Станчева, с район на действие - Окръжен съд - Пазарджик по Акт за установяване на задължения по декларация № АУ 001996/17.08.2017 г., а именно: За Данък върху недвижимите имоти в размер на 89,76 лв. /осемдесет и девет лева и седемдесет и шест стотинки/- главница, ведно с лихвата по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, считано от 18.08.2017 г. до окончателното изплащане на сумата, както и неолихвяемото вземане - лихвата по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, изчислена към 17.08.2017 г. в размер на 37,57 лв. /тридесет и седем лева и петдесет и седем стотинки/; За Такса битови отпадъци в размер на 158,41 лв. /сто петдесет и осем лева и четиридесет и една стотинки/- главница, ведно с лихвата по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, считано от 18.08.2017 г. до окончателното изплащане на сумата, както и неолихвяемото вземане - лихвата по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, изчислена към 17.08.2017 г. в размер на 66,31 лв. /шестдесет и шест лева и тридесет и една стотинки/. Твърди се, че сумите били с период на възникване 01.01.2013 г. - 30.04.2013 г., при съобразяване на нормата на чл. 15, ал. 2 от ЗМДТ, като се сочи, че това било така и с оглед на правната природа на иска по реда на чл. 439 от ГПК, а именно по оспорване

на предявено за събиране вземане, което в случая не било в посочения от длъжника размер, а този, посочен в молбата за образуване на изпълнителното производство. Твърди се, че в останалата част исковите претенции са недопустими, тъй като посочените от ищеца суми над търсените в молбата за образуване на изпълнителното дело не са били търсени от страна на взыскателя О.к, а и същите не са и налице, тъй като за тях е извършено преизчисление преди образуване на изпълнителното дело, в уверение на което се ангажират писмени доказателства. Моли се, производството да бъде прекратено като недопустимо над размера на предявените за събиране вземания по молбата за образуване на изпълнително дело № 20228890401242 на Частен съдебен изпълнител рег. № 889 при КЧСИ на РБ Деница Йорданова Станчева, с район на действие - Окръжен съд – Пазарджик, като при съобразяване на горното, се изразява становището по основателността на предявените икове. На първо място се посочва, че иковете се считат за неоснователни, като се моли съдът да остави същите без уважение. Излагат се факти и обстоятелства в тази насока, с молба съдът да приеме за установено от правна страна следното:

Относно възведеното като основание за уважаване на исковите претенции възражение за погасителна давност на сумите по Акт за установяване на задължения по декларация № АУ 001996/17.08.2017 г. и при съобразяване на изложеното по - горе становище за допустимост на исковата претенция до размера на предявените за събиране суми, съгласно молбата за образуване на изпълнителното дело, се сочи от ищеца, че счита същото за неоснователно и моли съдът да го остави без уважение. Соци се, че отчитайки спецификата на разглежданите вземания, а именно вземания за данък върху недвижимите имоти, такса битови отпадъци и лихви за просрочия, следвало да се посочи, че данъкът върху недвижимите имоти, таксата битови отпадъци и лихвите за просрочие представлявали публични общински вземания съгласно чл. 162, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 9 ДОПК, по отношение на които се прилагали разпоредбите на чл. 171 и чл. 173 ДОПК, както и че съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК те се погасявали с изтичане на петгодишен давностен срок (считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение), а чл. 171, ал. 2 ДОПК уреждал т.нар. абсолютна погасителна давност от 10 години. Твърди се, че давността не се прилагала служебно, т.е. изтичането на предвидения в закона срок на

бездействие на носителя на субективното право на вземане не било достатъчно, за да се приложат последиците от настъпилото погасяване на възможността за принудително реализиране на публичното задължение. Необходимо било длъжникът да направи изрично волеизявление, с което да се позове на изтеклата давност, включително като заяви искане за отписване на задължението по чл. 173, ал. 1 ДОПК. Отписването на вземания по чл. 162, ал. 2, т. 1, т.3 и т. 9 ДОПК можело да бъде извършено само от орган, който е част от структурата на общинската администрация, защото задълженията са към общината, а компетентен да се произнесе по искането бил органът, който ръководи съответното производство. Твърди се, че в производството по установяване на данъчни задължения това бил органът по приходите, съответно горе стоящият му административен орган (ръководителят на звеното за местни приходи с оглед чл. 4, ал. 5 ЗМДТ във връзка с чл. 152, ал. 2 ДОПК). Твърди се също така, че в производство по принудително изпълнение, провеждано по ДОПК компетентен да се произнесе по искането по чл. 173, ал. 1 ДОПК бил публичният изпълнител, съответно горе стоящият му административен орган - директорът на съответната териториална данъчна дирекция с оглед чл. 4, ал. 1 ЗМДТ във връзка с чл. 266, ал. 1 ДОПК. Сочи се, че ВКС в Определение № 130 от 24.07.2017 г. по ч. гр. д. № 756/2017 г., г. к., II г. о., отчитайки различията на реда на събиране по ДОПК и ГПК и функциите на съдебния изпълнител, определя, че редът за релевиране на възражение за погасителна давност в рамките на изпълнителното производство по ГПК е този по чл. 439 от ГПК.

Твърди се, че погасителната давност е материалноправен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следвало да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на данъчното правоотношение, че следвало да се съобрази и обстоятелството, доколко евентуалното последващо законодателно изменение поставя в по-благоприятно положение субекта, като в този случай, според трайната съдебна практика, следва да намери приложение по-благоприятния закон. Твърди се, че по отношение публичните вземания, предмет на разглеждане в настоящото производство, бил относим реда за погасяване по давност, уреден в ДОПК, като следва да бъдат разгледани основанията за настъпване на погасяването на публичните вземания поради настъпила давност, предвидени в действалия към момента на възникване на задълженията нормативен акт. Твърди се, че ДОПК, предвиждал, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 - годишен давностен

срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок / чл. 171, ал. 1 от ДОПК/, като се сочи, че нормата на чл.171, ал.2 от ДОПК предвиждала, че с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника. Твърди се, че с разпоредбите на чл. 172 от ДОПК се определяли случаите, в които давността се спира и прекъсва, а именно, че давността спира /ал. 1/: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Сочи се, че давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение /ал. 2/. Твърди се, че следвало да се има предвид, че съгласно нормата на чл. 172, ал.2 от ДОПК, давността се прекъсвала с издаване на акта за установяване на публичното вземане и с предприемане на действия по принудително изпълнение, както и че съгласно чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ принудителното събиране можело да се извърши по реда на ДОПК или ГПК, а с изменението на ГПК със ЗИД на ГПК, обн. В ДВ, бр. 86/2017 г. законодателят еднозначно бил определил в § 76 от ПЗР на ЗИД на ГПК, че в случаите, когато публичните вземания са възложени за събиране на съдебен изпълнител, събирането им се извършва по реда на ГПК. Сочи, че Върховния касационен съд на Република България в т.10 на Тълкувателно решение № 2/2013 от 26.06.2015 г., Гражданска и Търговска Колегия приемал, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Твърди се, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсвало давността, защото съдебният изпълнител бил длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсвала с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Сочи се, че съгласно т.10 на диспозитива на цитираната тълкувателна практика на ВКС, когато вискателят не бил поискал извършването на изпълнителните действия в продължение на две години и изпълнителното производство е било

прекратено по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие (Определение № 292 от 04.06.2019 г. по гр.д. № 559/2019 г. г.к. I г.о, на ВКС, в частта на основанията за допускане на касационен контрол). Отбелязва се от ответника, че вземането за лихви възниквало от момента на изискуемостта на главното задължение, както и, че по естеството си лихвата била подневно вземане (обезщетение за всеки отделен ден от годината) за забавата в плащането на дължимото публично задължение. Твърди се че при стриктно приложение на института на погасителната давност, се установявало, че законодателят боравел с два термина - „публични задължения" и „публични вземания“, като според ответника, безспорно по- широк по обхват бил вторият термин, който чрез разпоредбата на чл. 162 от ДОПК придобивал пълнота, като ставало ясно, че както лихвите, така и данъците и таксите, установени със закон са публични вземания (т.9 на чл. 162 от ДОПК). Твърди се, че това разграничение било важно, тъй като нормите на чл. 171, ал. 1 и ал.2 от ДОПК предвиждали, че съществено за наличието на основание за погасяване на публичните вземания било изтичане на пет, съответно на десет - годишен срок, считано от годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Твърди се, че се извежда, че вземането за лихва, като публично общинско вземане, се погасявало, поради изтекъл давностен срок по реда за погасяване на задълженията, именно при съобразяване на обстоятелството изтекъл ли е пет, съответно десет годишния срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Твърди се от ответника, че към момента на образуване на изпълнително дело № 20228890401242 г. по описа на ЧСИ рег. № 889 Деница Станчева с район на действие - Окръжен съд - Пазарджик не е изтекла нито предвидената в нормата на чл. 171, ал.1 от ДОПК, нито предвидената в нормата на чл. 171, ал.2 от ДОПК давност, и това било така, тъй като на 17.08.2017 г. разглежданите вземания са били установени с акт на предварителния контрол - Акт за установяване на задължения по декларация № АУ 001996/17.08.2017г., а на 20.12.2022 г. е било образувано изпълнителното производство по изпълнително дело № 20228890401242 г. по описа на ЧСИ Деница Станчева. Твърди се, че с издаването на Акт за установяване на задължения по декларация № АУ 001996/17.08.2017г., давностният срок за установените в същия задължения е бил прекъснат и при съобразяване на нормата на чл. 109, ал.1 от ДОПК относно разглежданите задължения за данъчната 2013 г., и е започнал да тече нов срок при условията на чл. 172, ал.2 от ДОПК, считано от 01.01.2018 г. Аналогично било, с предявяването за събиране на вземанията по реда на ГПК и при съобразяване, че с молба за образуване на изпълнителното дело е било

поискано прилагането на изпълнителен способ, а и видно било от приложеното към отговора копие на изпълнително дело, били налице действия изграждащи изпълнителни способности, с оглед на което по отношение на вземания по Акт за установяване на задължения по декларация № АУ 001996/17.08.2017г. било настъпило прекъсване на давността, считано от 01.01.2023 г.

Твърди се, неоснователност на предявените иски и на другото, посочено от ищеца основание - недължимост на предявените за събиране вземания, поради това, че имотът, по отношение на който са задълженията бил собственост на трето лице, считано от 18.04.2013 г. Сочи се, че съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ, данъчнозадължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти, и че по силата на препращането в нормата на чл. 64, ал.1 от ЗМДТ в действаща към момента на възникване на задълженията, към момента на установяването им, както и към момента на образуване на изпълнителното производство, таксата битови отпадъци се дължи от лицата по чл. 11 от ЗМДТ, в случая от собствениците на недвижими имоти, попадащи в границите на района на обслужване и за които са реално предоставени услугите. Сочи се, че по аргумент на разпоредбата на чл. 15, ал. 2 от ЗМДТ в действала към момента на възникване на задълженията редакция, при прехвърляне на имота приобретателят дължи данъка от началото на месеца, следващ месеца, през който е настъпила промяната в собствеността или ползването, освен ако данъкът е платен от прехвърлителя. Обосновава се, че лицата, собственици на недвижими имоти на територията на съответната община са задължени лица за данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци от придобиването на собствеността до разпореждането със същата. Сочи се още, че съгласно чл. 496, ал.2 от ГПК от деня на влизането в сила на постановлението за възлагане, купувачът придобивал всички права, които длъжникът е имал върху имота. Законодателят е определил меродавният факт за преминаване на правата, които длъжникът е имал върху имота, включително и правото на собственост - влизането в сила на постановлението за възлагане - Така Решение № 3016 от 09.03.2018 г. по адм. дело № 14272/2016 г., VII о. на ВАС; Решение № 10257 от 03.08.2017 г. по адм. дело № 8806/2016 г., IV о. на ВАС. Изложеното е важно да бъде уточнено, тъй като за данъчната система и облагането на недвижимия имот с данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци е релевантен фактът на собствеността и продължителността на упражняването на същото право на собственост, като за този период собственикът на недвижим имот е задължено лице за задълженията по ЗМДТ по отношение на този недвижим имот.

В разглежданият случай с декларация по реда на чл. 14 от ЗМДТ с вх. №

1108/06.04.2006 г. Д. Г. П. декларира правото на собственост върху обекти, находящи се в гр. Пазарджик, собственост на Д. Г. П., съгласно Нотариален акт, вписан в Службата по вписвания - Пазарджик с Акт № 33, т. IV, н.д. № 891/2006 г. По партида на лицето са били регулярно начислявани задължения за данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци, а поради неплащането им в нормативноустановените срокове, при условията на чл. 4, ал. 2 във вр. с чл. 96 от ЗМДТ са начислявани и лихви по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания. За установените задължения не е реализирано производство по данъчен контрол, с оглед на което и при условията на чл. 108, ал.2 от ДОПК са окончателно установени. След издаването на посочените по - горе административни актове, със заявление с вх. № 3043/22.11.2018 г. от Д. Г. П. е заявено закриването на партидата за имота, с приложено Постановление за възлагане от 29.03.2013 г., влязло в законова сила на 16.04.2013 г., видно от което недвижимия имот, за който е подадена декларация по реда на чл. 14 от ЗМДТ с вх. № 1108/06.04.2006 г. е продаден от Държавен съдебен изпълнител на публична продаж, проведена от 26.02.2013 г. до 26.03.2013 г. Заявлението за закриване е уважено, като е извършено преизчисление на сумите по Акт за установяване на задължения по декларация № АУ 001996/17.08.2017 г. и по партида на лицето са останали само дължимите суми за данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци, с период на възникване 01.01.2013 г. до 30.04.2013 г., при съобразяване на прецедентната разпоредба на чл. 15, ал.2 от ЗМДТ. Дължимите суми с период на възникване 01.01.2013 г. до 30.04.2013 г. не са отписани, поради качеството на собственик на Д. Г. П. за недвижимия имот до влизането в сила на постановлението за възлагане, а установените задължения в Акт за установяване на задължения по декларация № АУ 001996/17.08.2017 г. с период на възникване след 01.05.2013 г. са отписани (видно от приложеното към настоящия отговор Удостоверение за наличие и липса на задължения с изх. № УД000366/29.03.2023 г. и Удостоверение за декларирани данни). Задълженията не са били платени за периода на публичната продаж и до 20.12.2022г. - предявяването им за събиране по изпълнително дело № 20228890401242 г. по описа на ЧСИ Деница Станчева (видно от приложената към настоящия отговор Справка за плащания, изготвена на 29.03.2023 г., а и приложените към молбата за образуване счетоводни справки за задължения по изпълнителни основания).

Обосновава се, че сумите по Акт за установяване на задължения по декларация № АУ 001996/17.08.2017 г., преизчислени, съгласно заявление с вх. № 3043/22.11.2018 г. от Д. Г. П. и предявени за събиране изпълнително дело № 20228890401242 на Частен съдебен изпълнител рег. № 889 при КЧСИ на РБ Деница Йорданова Станчева, с район на действие - Окръжен съд -

Пазарджик в размера по молбата за образуване на изпълнителното дело са дължими от Д. Г. П., тъй като същият е бил собственик на недвижимия имот, предмет на публична продажба от Държавен съдебен изпълнител, проведена от 26.02.2013 г. до 26.03.2013 г. и същият е упражнявал правата на собственик до влизане в сила на постановлението за възлагане на 16.04.2013 г., а за новия собственик, придобил собствеността върху недвижимия имот, качеството на задължено лице за задълженията за данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци е настъпило, считано от месеца на настъпване на промяната в собствеността, именно считано от 01.05.2013 г. За периода преди образуване на изпълнителното дело пред ЧСИ Деница Станчева, както и след това не са извършени плащания, погасяващи сумите по Акт за установяване на задължения по декларация № АУ 001996/17.08.2017 г., преизчислени, съгласно заявление с вх. № 3043/22.11.2018 г. от Д. Г. П., както и не са налице други основания за погасяването на обсъжданите задължения. Твърди се от ответника, че съобразявайки действителното фактическо положение претенцията на ищеца за присъждане на разноските по делото била неоснователна и, че недопустимо било искането за присъждане на разноски, направени в изпълнителното производство в настоящото производство. Излага се становище, че ако се приемело, че такива са дължими, то се счита от ответника, че претендираните разноски са прекомерни, с оглед на което, моли съдът да приеме изложеното като изрично възражение за прекомерност на претендираните разноски. Моли се съдът да прекрати частично производството по настоящото дело, тъй като исковете били частично недопустими над размера на предявените за събиране суми в изпълнителното производство по изпълнително дело № 20228890401242 на Частен съдебен изпълнител рег. № 889 при КЧСИ на РБ Деница Йорданова Станчева, с район на действие - Окръжен съд - Пазарджик по Акт за установяване на задължения по декларация № АУ 001996/17.08.2017 г., а именно: За Данък върху недвижимите имоти в размер на 89,76 лв. /осемдесет и девет лева и седемдесет и шест стотинки/- главница, ведно с лихвата по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, считано от 18.08.2017 г. до окончателното изплащане на сумата, както и неолихвяемото вземане - лихвата по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, изчислена към 17.08.2017 г. в размер на 37,57 лв. /тридесет и седем лева и петдесет и седем стотинки/; За Такса битови отпадъци в размер на 158,41 лв. /сто петдесет и осем лева и четиридесет и една стотинки/- главница, ведно с лихвата по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, считано от 18.07.2017 г. до окончателното изплащане на сумата, както и неолихвяемото вземане - лихвата по Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, изчислена към 17.08.2017 г. в размер на 66,31 лв. /шестдесет и шест

лева и тридесет и една стотинки/. В останалата част, се моли съдът да остави без уважение предявените искове като неоснователни. Претендират се сторените по делото разноси. Сочат се доказателства. Заявени са доказателствени искания.

Адв. К. : Да допълня , че е предявена от нас искова претенция по чл. 124 ал.1 ГПК , така както е посочено и в исковата молба.

СЪДЪТ : Предявените претенции са обективно съединени и са за отрицателно установяване на дължимост на вземания по административен акт, част от които са заявени в изпълнително производство. Чл.124 ал.1 ГПК е общият текст за тези претенции.

ПЪЛНОМОЩНИЦИТЕ НА СТРАНИТЕ (ПООТДЕЛНО): - Нямаме възражения по доклада.

По доказателствените искания, съдът указва на ищцовата страна, че носи доказателствената тежест за установяване и доказване на твърдените факти и обстоятелства от които черпи претендираните си права, а именно следва да докаже своите твърдения за настъпилите последици на погасителната давност по отношение на установените с акт задължения на ищеца. Ответникът, съответно, носи отговорност, за установяване и доказване на обстоятелствата обосноваващи неговите възражения.

Съдът след като изслуша становищата на страните в настоящото производство, и след като взе предвид, че с определение по чл. 140 от ГПК са приети представените от страните към този момент писмени доказателства, намира, че при отделяне на спорното от безспорното , с оглед изявленията на процесуалните представители на страните, е безпредметно да се изисква като доказателство по настоящото дело изп. дело № 455/2012 г., арх. № 98/2014 г. по описа на ДСИ при РС гр. Пазарджик, тъй като е безспорно между страните, че в това производство е постановено представеното и като копие по делото постановление за възлагане на имот собственост на ищеца, за който са претендираните задължения, както и са налице безспорни данни за влизането в сила на това постановление за възлагане. По отношение на другото изпълнително производство, съдът взе предвид също, че процесуалните представители на страните заявяват днес, че с представените от ответника копия, както и писмените доказателства представени от ищеца, настоящото производство е попълнено с доказателствения материал, включително и с писмените доказателства приложени към изп. дело № 20228890401242 по описа на ЧСИ Деница Станчева, поради което и не следва

същото изп. производство да се изисква отново за приложение по настоящото дело. Пак с оглед на направените изявления от страните, а именно за безспорност на размера на задължението претендирано в изпълнителното производство, за периода за който се дължат тези задължения, включително главници и лихви, и относно факта, че тези задължения не са погасени чрез плащане, съдът счита, че е безпредметно да се допуска и съдебно-счетоводна експертиза за изясняване на тези въпроси, поради което съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ доказателствените искания да бъде изискано за приложение по настоящото дело, изп. д. № 455/2012 г., арх.№ 98/2014 г., по описа на ДСИ при Районен съд гр. Пазарджик, изп. д. № 20228890401242 по описа на ЧСИ Деница Станчева с рег. № 889, както и за допускане на съдебно-счетоводна експертиза по въпросите поставени в доказателствената част на писмения отговор.

АДВ. К.: Уважаема госпожо председател, считам, че делото е изяснено от фактическа страна. Да се приключи делото.

ЮРК. В Моля да се приключи делото.

СЪДЪТ счита делото за изяснено от фактическа страна, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ:

АДВ. К.: Уважаема госпожо председател, ще Ви моля да уважите предявения иск, който считам, че е допустим и основателен, и тъй като времето напредва, ще Ви помоля да ми дадете срок за писмени бележки, където малко по-подробно да се аргументирам.

ЮРК. В: Уважаема госпожо председател, моля да отхвърлите предявените искове като недопустими, алтернативно като неоснователни. Считам, че от доказателствената съвкупност по делото се обосновава тяхната неоснователност, като също ще Ви моля да ми дадете срок за представяне на писмени бележки. Претендираме присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представям списък с разноските.

АДВ. К.: Представям и аз списък с разноските, включително и договор за правна защита и съдействие, копие за колегата.

ЮРК. В: Уважаема госпожо председател, поддържам направеното в отговора възражение за прекомерност на разноските от страната.

Съдът ДАВА на страните в настоящото производство 5 дневен срок, считано от днес, за представяне на писмена защита, ОБЯВИ, че ще се произнесе с решение по делото в установения от закона едномесечен срок.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 10:59 часа.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____

Секретар: _____